Skandinaviens Stjerne.

Organ for de Sidste Dages Hellige.

Sandheden, Kundskaben, Dyden og Troen ere forenede.

4. Aarg. Nr. 4. Den 15. November 1854. Priis: 6 ß pr. Expl.

Joseph Smiths Levnetsløb.

(Aar 1834) (Fortsat fra Pag. 47.)

Ældste Orson Hyde tænkte at Bekjendelsen burde være lige saa aaben som Anklagen, eller at den burde afgives skriftlig og offentliggjøres.

Ældste J. P. Green sagde, at, hvis Broder Sylvester vilde skue denne Ting i dens sande Lys, vilde han være villig til at gjøre en offentlig Tilstaaelse, og udsende den, og han raadede ham at gjøre dette til Frelse for de adspredte Menigheder.

Ældste Isaak Story sagde, at det var hans Anskuelse, at Plasteret burde være ligesaa stort som Saaret; at en passende Tilstaaelse burde kundgjøres udenom.

Skriveren foreslog derpaa, at Raadet sender et Vidnesbyrd eller Afgjørelse, der underretter de adspredte Menigheder, at Præsident Joseph Smiths Adfærd er bleven undersøgt, og at han har handlet paa den rette Maade, og i enhver Henseende har opført sig til den kirtlandske Menigheds Tilfredshed; og ligeledes at Broder Sylvester gjør en passende Bekjendelse efter Omstændighederne.

De Ældste A. Lyman, P. Shirts, T. Wait, R. Evans, A. Cutler og Th. Burdick gjorde lignende Bemærkninger.

Ældste S. Rigdon gjorde nogle Bemærkninger angaaende den Stilling i hvilken Sylvester nu staaer for Verden, naar han forsøger at prædike Evangeliet.

Ældste O. Hyde foreslog en Afgjørelse af det første Spørgsmaal, nemlig: Hvad maa der gjøres for at qvæle det Onde?

Efter nogle Bemærkninger fremsatte Defensor til Afgjørelse efter det foregaaende Forslag, nemlig, at et Stykke redigeret af Raadet, indrykkes i Stjernen, at Kirken i Kirtland har undersøgt Præsident Joseph Smiths Handlemaade paa Reisen mod Vesten og tilbage igjen; og at vi finder, at han i enhver Henseende har handlet paa en hæderlig og retskaffen Maade med alle Penge og andre Værdier, betroet til hans Varetægt, hvorefter et Votum blev affordret og givet.

Et Forslag blev derefter gjort af O. Hyde og assisteret af S. Rigdon, at en Comittee af Tre beskikkes at skrive Stykket til Stjernen, i Overeensstemmelse med Afgjørelsen.

Skriveren Thomas Burdick og O. Hyde blev udnævnte og beskikkede ved eenstemmigt Votum.

Broder Sylvester sagde derpaa, at han var villig til at publisere en Bekjendelse i Stjernen.

Oliver Cowdery, Skriver.

Jeg skrev til L. Wight, E. Partridge, J. Corrill, J. Morley, og andre af Høiraadet i Zion, fra Kirtland, den 16de Aug. 1834.

Kjære Brødre! Efter saa lang en Tid stiler jeg nogle faa Linier til Eder, at lade Eder vide, at jeg er i Kirtland, og at jeg fandt Alt vel, da jeg ankom, i Henseende til Sundhed o. s. v.; men vor fælles Modstander havde besnæret vor Broder Sylvester Smith og andre, som søgte at fremstille næsten ethvert Foretagende i et slet Lys, fra den Tid vi forlod Kirtland indtil vi kom tilbage, og derved foranledigede megen Ophævelse i Kirken imod mig. Ifølge heraf blev jeg, saasnart jeg var kommen hjem, opvartet med en lang Liste, lige saa sort som Ophavsmanden selv; og Skriget lød: Tyran — Pave — Konge — Voldsmand — Menneskeundertrykker — Engel — Falsk Prophet — Prophetierende Løgne i Herrens Navn — Tagende helligede Penge — og enhver anden Løgn til at opfylde og fuldstændiggjøre Listen, som var nødvendig til at modne Kirken til at blive skikket for Fordærveren, Tilintetgjørelsens Engels Pile; og, som jeg har havt alt dette at stride med, har jeg ikke været istand til at ordne mit Sind saaledes, at jeg har kunnet give Eder Raad, og den fornødne Veiledning: men den Gud, som regjerer i det Høie, og udsender Straffedomme over Israel, naar de overtræder, har givet mig Kraft, fra den Tid jeg fødtes (i dette Rige), til at staa fast; og jeg haver havt Lykke til at jage alle Modstandere og Fiender paa Flugten indtil denne Tid; og nagtet Modstanderen lagde en Plan, der var mere listig og ondskabsfuld end alle andre, svømmer jeg dog i reent Vand med Hovedet oppe, hvilket I vil see af den næste Stjerne.

Jeg vil nu skride til at give Eder saadant Raad, som Herrens Aand skal foreskrive. I vil erindre, at Eders Forretning maa gjøres af Eders Høiraad. I vil erindre, at de første Ældste skal modtage deres Begavelser i Kirtland før Zions Forløsning. I vil erindre at ederes Høiraad vil have Magt til at bestemme hvilke af de første Ældste blandt Zions Børn er agtet værdige; og I vil ogsaa erindre at I haver faaet mit Vidnesbyrd om nogle Visse, førend min Afreise. I vil erindre at jo før disse den Allerhøiestes Sendebud bliver afsendt at bære Vidnesbyrd, at opløfte en advarende Røst og proclamere det evige Evangelium, og anvende ethvert Beviis og enhver Gave til at overbevise denne Slægt idet de reiser til Kirtland, jo bedre vil det være baade for dem og for Zion. Eftersom Folkets Harme sover for en Tid, burde vor Tid afbenyttes paa den bedste Maade; nagtet det ikke er Guds Villie, at nogen af disse Sendebud skulde tie, efter at de har begivet dem paa Reisen. De burde gjøre sig Umage for at vinde Folkets Deeltagelse.

Jeg vil raade Broder Phelps (hvis han er der endnu), at skrive en saadan Petition, som vil blive antaget af Høiraadet; og faae saa mange Underskrifter som de kan i Missouristaten, og paa Reisen til dette Land, paa det at vi kan faae at vide, om vi har Venner eller ei i disse Forenede Stater.

Denne Ansøgning skal sendes til Guvernøren i Missouri for at bede ham at anmode Præsidenten over de Forenede Stater om en Vagt for at beskytte vore Brødre i Jackson County paa deres egne

Jorder mod Pøbelens Fornærmelser og Mishandlinger.

Og jeg vil raade Broder Wight at indgive Klager til Guvernøren, saa ofte som ham vederfares nogen Fornærmelse eller Fornærmelse; og, i Tilfælde af at de vedbliver at tragte nogen efter Livet, eller nedrive Huse, og Indbyggerne i Clay County ikke ere venligsindede, at samle den lille Hær, og uopholdelig lade sig sætte over til Jackson County, forlade sig paa Gud og gjøre det Bedste han kan for at forsvare deres Jordbund. Men i Tilfælde af at Freden bliver uforstyrret, da gjør alt muligt for at faae Menighederne til at samles til hine Egne og nedsætte sig der, for at berede sig til at drage til Jackson County om to Aar fra den 1ste September at regne, hvilken er den for Zions Forløsning bestikkede Tid. Sandeligen siger jeg Eder, dersom — Ja, dersom Kirken med forenet Anstrængelse gjør sin Pligt — dersom den gjør det, da skal Gjerningen blive vel udført. Dersom den ikke gjør det i al Ydmyghed og bereder sig fra denne Stund af, ligesom Joseph i Ægypten, at oplægge Forraad imod Hungerens Tid, idet hver Mand haver sit Telt, sine Huse, sine Vogne, sine Vaaben, sit Qvæg, sin Familie og sin hele Eiendom færdig til den Tid, naar det skal hedde: Til Eders Telte o Israel! og lad ikke dette rygtes omkring; lad ethvert Hierte slaae i Stilhed og enhver Mund være taus.

Nu mine kjære Brødre, I vil forstaae af dette, at vi have et stort Værk at udføre, og blot liden Tid at gjøre det i; og om vi ikke anstrænge os til de Yderste for at opsamle Herrens Huses Styrke, saa at denne Ting kan blive fuldført, see, da forestaaer en Revselse for Kirken; ja, den vil vorde dreven fra Stad til Stad, og ikkun faa skal blive igjen for at modtage en Arv. Om hine Ting ikke bevares, forestaaer ogsaa der en Revselse: vær derfor vise denne ene Gang o I Zions Børn og giv Agt paa mit Raad, siger Herren.

Jeg vil underrette Biskop Partridge, at den Bankseddel, som jeg modtog af ham var god, og naar jeg kan faae vore Penge byttede for en anden, vil jeg sende ham den pr. Post.

De Brødre, som hidindtil er ankomne fra Clay County, haver ialmindelighed været karske, uagtet den stærke Hede. Jeg vil ogsaa kundgjøre Biskop Partridge, at jeg er ikke tilfreds med Broder Hulet i Henseende til Follet; og saalænge som uretfærdige Gjerninger taales i Menigheden, kan den ikke blive helliggjort ei heller kan Zion blive forløst; og ligeledes, at jeg var nødt til at efterlade det indviede Horn i Illinois, saa og Broder William E. Mc. Lellin, som var syg. Vi venter, at han vil komme til Kirtland, naar han bliver karsk. Han var meget ydmyg, og jeg nærer ingen Tvivl om, at han jo vil bestaae, saalænge han er saaledes. Vi kunde ønske at høre om Choleraen, og om Søster Bunnel lever endnu, som og om alle Dødsfald, o. s. v., Navnene paa alle dem, som er bortkaldte, deres Tilstand o. s. v.

Choleraen raser i Detroit, Cleveland, Fairport, Buffalo og andre Steder. Vi fandt den i Chariton, da vi kom derigjennem og næsten paa hverandet Sted. Det er en gruelig og alvorsfuld Tid; men dette er ikkun Forvarsel af hvad, som skal komme.

Menighederne synes at være i en kold, afmægtig og mismodig Tilstand; og ligesaavist som Jorden dreier sig rundt eengang i 24 Timer, ligesaavist kan vi forvente Omvæltninger i denne onde og forvendte Slægt, og ligesaa i Christi Kirke. Naar Hovedet er syg, da er hele Legemet afmægtigt. Naar Menig-

heden staaer Hovedet bi, vil Engelen bringe os gode Tidender. Saa er det. Amen!

Joseph Smith.

Aug. 21de. Doctor F. G. Williams kom tilbage fra Cleveland og fortalte os om Pesten, og efter megen Raadslagning blev vi enige om, at Doct. Williams skulde reise til Cleveland og begynde at administrere for de Syge for at forskaffe dem Velsignelse og for Herrens Æres Skyld. Følgelig forenede vi (Joseph, Frederick og Oliver) os i Bøn til Herren for denne Ting. O Herre! tilstaae os disse Velsignelser i Jesu Christi Navn! Amen.

Zions Høiraad forsamledes samme Dag i Lyman Wights Huus, og de Ældste S. Carter og A. Lyman afgav en Beretning angaaende deres Mission til den Huletske Green, at de fandt Menigheden villig at vedtage det sidste Raads Afgjørelse, med Hensyn til de falske Aander, som havde drevet sit Spil med dem o. s. v.

John Corrill indførte en Klage mod L. Wight, fordi han lærte, at "al Sygdom i denne Kirke er af Djævelen og at give de Syge Medicin er af Djævelen; thi de Syge i denne Kirke bør leve ved Troen."

Ældste Wight tilstod at have lært saadan Lærdom, og var tilbøielig til at troe at den var rigtig.

Præsidenten afgjorde, at det var ikke lovligt at lære Menigheden, at al Sygdom er af Djævelen: men dersom der er nogen, der har denne Tro, lad ham have den for sig selv; og om der er nogen, der troer, at Anvendelsen af Rødder og Urter for de Syge, og af alle sunde Planter, som Herren har bestemt til Menneskets Brug — og om Nogen siger, at saadanne Ting brugt til de Syge, for at de maa bekomme Helbred, og denne Medicin er anvendt af nogen af Kirken — om der er nogen iblandt Eder, som lære, at disse Ting er af Satan, saadan Lærdom er ikke af Gud.

Den 23de August forsamledes et Raad i den Hensigt at høre Resolutionerne, bestemte for Stjernen, hvilke skulde nedskrives af de Ældste O. Cowdery, T. Burdick og O. Hyde angaaende den Udestaaelse, som existerede imellem Præsident J. Smith og Sylvester Smith.

Ældste R. Cahoon præsiderede istedetfor Biskop Whitney som var syg, og følgende Andragende og Resolutioner blev læst og vedtaget, nemlig:

Eftersom Kirken herstedś er kommen til Kundskab om et Rygte om Præsident Joseph Smiths Opførsel, med Hensyn til hans Fremgangsmaade paa Reisen til og fra Missouri, og som bemeldte Rygte er skikket til at fremavle en ugunstig Indskydelse i Henseende til denne vor Broders moralske Charakteer og Ære, saa bliver det nødvendigt for os at undersøge Sagen og kundgjøre den for vore Brødre i Adspredelsen; derfor resolveret:

At efterat have hørt af Nogles Mund, at der hvilede en Mistanke paa deres Sind angaaende vor Præsidents Opførsel, med Hensyn til hans Retskaffenhed og gudelige Vandel, haver vi undersøgt hele hans Fremfærd ved at forhøre dem som ledsagede ham til og fra Missouri, og vi glæder os at kunne sige til vore Brødre i Adspredelsen, een og alle, at vi er tilfreds med hans Opførsel, for vi har erfaret af den klareste Overbeviisning, at han i enhver Henseende har handlet som det sømmede sig for hans høie og ansvarsfulde Stilling i Kirken, og at han har ved Omhu og Forsigtighed bevaret dette Samfunds almene Vel og er fremdeles vor Agtelse og Broderskab værd, og at disse Rygter kunde ikke have udsprunget fra Andre end Saadanne, som enten formedelst naturlig Misforstaaelse eller natur-

lig Skinsyge, er tilbøielig til at tro at see Ondt hvor der intet er.

Resolveret: At vi siger til vore Brødre, at som vi er omgivne af Tusinde, der er færdig at gribe efter enhver Skygge, dersom de haver noget Haab om at lave en Usandhed deraf til Skade for Evangeliet, saa formaner vi dem til at være standhaftige og urokkelige i Sandheden, vidende for vist, at saalange de vedbliver at vandre i den hellige Pagt, som de har bekjendt sig til, vil Alting i Enden tjene dem til Gode; og, at saalænge Ugudeligheden er mangfoldig ligesom i gamle Dage, vil deres Charakteer som søger at gjøre deres Medmennesker meest Godt, blive skammeligen forkleinet, og enhver Akt i deres Liv blive fordreiet og en falsk Skygge kastet over deres gode Gjerninger, skikket til at avle en ond Mistanke hos Publikum, til, om muligt, at forhindre Lysets Tiltagende, og desto bedre bevirke deres egen Hensigt og holde Menneskene i Vildrede. Vi siger, kjere Brødre, maatte Fred og vor Herres Jesu Christi Velsignelser vorde mangfoldige over eder, formedelst Kundskab om Sandheden, for evig.

Resolveret: At Optegnelsen undertegnes af Defensor og Skriver og kundgjøres i Stjernen for de adspredte Menigheder.

Reynolds Cahoon, Defensor.
Oliver Cowdery, Skriver.

Vi Undertegnede, Medlemmer af ovennævnte Conferenze, finder det, for vore adspredte Brødres Tilfredsstillelses Skyld, at være vor Pligt, at sige til disse som vi er personlig kjendt med, at vi var tilstede ved foregaaende Undersøgelse og gjerne deeltager i Meningen af ovenstaaende Optegnelse, og siger at vi er fuldkommen tilfreds, og hvilken Forstaaelse der end monne være udgaaet, eller monne være tilbage hos Nogen i dette Nabolag, angaaende Præsident Smiths Adfærd, saa er vi (ved Overbeviisning) forvissede om, at han opførte sig i alle Henseender saa som fremsat er i denne Conferenzes Resolutioner. Vi er tilskyndet at aflægge dette Vidnesbyrd paa det at den Uskyldige ikke skal lide Uret, og at vore Brødre og Venner maa blive overbeviist om, at enhver Tilsyneladelse af Ondt, paa dette Sted, bliver taget i Betragtning, og at Intet Usømmeligt for et Samfund, der bekjender sig til Gudsfrygt, er tilladt at existere i samme.

Ira Ames af Benson i Vermont.
Asa Lyman af Parishville i Ny York Stat.
John Rudd af Springfield i Erie County i Pennsilvanien.
Isaac Storey af Warsaw i Ny York Stat.
William Burgess af Bolton i Ny York Stat.
Jonas Putnam af Bolton i Ny York Stat.
J. B. Bosworth fra Menigheden i Boston.
Roswell Evans af Waterford i Vermont.
John Smith af Potsdam i Ny York Stat.
Orson Johnson af Bath i Ny Hampshire.
Oliver Higbee af Jamestown.
Almon Shermon af Pomfret i Ny York Stat.
Jacob Bump af Silver Creek i Ny York Stat.
Isaac Hill af East Liverpool i Ohio.
Lorenzo Young af samme Sted.

Undertegnede, Medlemmer af denne Conferenze, haver været med Præsident Smith til og fra Missouri, og bevidner at Ovenstaaende er en sandfærdig Beretning om hans Charakteer og Opførsel.

Lyman Johnson.
Heber C. Kimball.

Broder Sylvester Smith opponerede imod det forrige Raads Afgjørelse og begyndte at retfærdiggjøre sig i sin tidligere Adfærd; og efter megen Drøften blev følgende Resolution fremført af Skriveren og vedtaget ved enstemmigt Votum:

Resolveret: At ifølge den Stilling, vor Broder Sylvester Smith haver indtaget imod dette Raads forrige Afgjørelse, at vi dømmer ham skyldig i en Adfærd, der var usømmelig for en Mand i hans høie Stilling, og uden at han gjør en ydmyg Bekjendelse for dette Raad, forbliver han strafskyldig og uskikket til fremdeles at handle i sit Embede i Kirken, indtil han giver tilstrækkelig Tilfredsstillelse, eller til et Forhør for en Biskop, assisteret af tolv Høipræster, kan blive holdt.

Oliver Cowdery,
Skriver for Raadet.

Kirtland i Ohio den 28de August 1834.
Denne Dag mødte Høiraadet efter Biskop Whitneys Bestemmelse, for at forhøre Broder Sylvester Smith, der var beskyldt for en Brøde. Følgende er en Copi af Klagen:

Til Newel K. Whitney, Biskop for de sidste Dages Helliges Menighed i Kirtland.

Jeg fremfører følgende Beskyldninger imod Sylvester Smith, en Høipræst af bemeldte Kirke:

1) Han har undslaaet sig fra at erkjende et Raads Afgjørelse, der bestod af Høipræster og Ældster og holdtes paa dette Sted den 11te i denne Maaned, hvilken Afgjørelse blev given i en Sag imellem ovennævnte Sylvester Smith og Joseph Smith, jun.

2) Han vedbliver at beskylde nævnte Joseph Smith, tvertimod førommeldte Raads Afgjørelse, med urigtig Opførsel, som Præsident for de sidste Dages Helliges Samfund, paa Reisen forrige Aar til Staten Missouri. Eftersom disse Ting er saare ubehagelige for mange af de Hellige i Kirtland, og meget ufordeelagtige for Sandhedens Sag ialmindelighed, saa forlanger jeg at I sammenkalder Høiraadet af denne Kirke til at undersøge denne Sag, paa det at der maa blive en endelig Afgjørelse paa samme. Jeg siger Høiraadet fordi det er en Sag der angaaer nævnte Kirkes Præsidentskab.

Sidney Rigdon.

Kirtland i Ohio, den 23de August 1834.
Broder Sylvester Smith. Eftersom Klage er indgiven til mig ved Raadgiver S. Rigdon, fremsættende at De har krænket de sidste Dages Helliges Samfunds Lov, saa opfordres De herved til at give Møde for det høie Raad af Høipræster, som vil blive holdt paa Raadhuset i Kirtland den 28de Dennes, Kl. 10 Form., at svare til bemeldte Beskyldninger, iovereensstemmelse med Kirkens Love. N. K. Whitney, Biskop.

Præsidenten udnævnte en Høipræst til at fylde den Vacance i Raadet, der var bleven ved Ældste Carters Død, nemlig: Orson Johnson — hvilket blev enstemmigt vedtaget, og han blev ordineret til Høiraads-Medlem under Raadgiver Rigdons Hænder.

Raadgiver Johnson sagde han ønskede at fritages fra at sidde i dette Raad, fordi han havde været fristet over Noget, og at han havde syndet og ønskede at gjøre en mere offentlig Bekjendelse end han kunde gjøre her.

Efter nogle Bemærkninger af Raadsmedlemmerne, blev det afgjort at Ældste Johnson beholder sit Sæde i Raadet

Ældste J. P. Green blev beskikket til at handle i Sylvester Smiths Sted; ligesaa Ældste Amos Durfee i J. Johnsons Sted; ligesaa Lyman Johnson i Martin Harris' Sted.

Raadet blev ordnet og Klagen oplæst. Det blev vedtaget at sex af Raadsmedlemmerne paataler Sagen. Biskoppen paalagde derpaa Raadet i Herrens Navn, at handle ioverensstemmelse med Sandhed og Retfærdighed.

Eldste R. Cahoon bevidnede, at det Vidnesbyrd, som var aflagt for et Raad den 11te Dennes, var: at Præs. J. Smith havde teet sig vel paa Reisen til og fra Missouri; og at Raadet ansaa at Sylvester Smith havde beskyldt Præs. J. Smith uden Grund og havde aldeles Uret. Endvidere meente han, at Alt, hvad der angaaer denne Sag, havde været fremme for Raadet og af dette gav det sin Afgjørelse.

Eldste J. P. Green bekræftede de foregaaende Udsagn, og han formodede at Broder Sylvester saa Sagen i det samme Lys den 11te Dennes, paagrund af hans eget Udsagn dengang, at han kjendte ikke forud den Aand, som besad ham, da han førte sine Beskyldninger imod Præs. Joseph Smith.

Eldste A. Cutler sagde, at han ansaa det Vidnesbyrd, som blev aflagt for Raadet den 11te, som tilstrækkeligt til at bevise at Præs. Joseph havde teet sig paa en agtværdig Maade paa Reisen til og fra Missouri; og han meente at det Vidnesbyrd, som der aflagtes, var saaledes, at det kunde ikke omstødes.

Eldste Jacob Bump sagde, at han forud før Raadet den 11te, blev beveget i sit Sind, og det var tildeels en Følge af Rygter som var sat i Omløb om Præs. Joseph Smiths Vandel paa hans Reise til og fra Missouri; men da han hørte Sagen drøftet for dette Raad, blev hans Sind beroliget, seende at han var bleven forkeert underrettet, og han var fuldkommen overbeviist om at Præs. Joseph Smith havde ikke i nogen Henseende handlet imodsætning tilRetfærdighed forHerren.

Eldste Asa Lyman sagde, at hans Sind havde ogsaa været paavirket før Raadet holdtes, men at han blev tilfreds i Raadet; og han troede virkelig, af de Beviser der gaves, at Præs. Joseph havde ikke handlet urigtigt.

Eldste Jacob Bump sagde, at hans Sind kom atter i Oprør, efter at have talet med Broder Sylvester, førend den 11te.

Eldste Edward Bosley sagde, at han forstod Sagen den 11te paa samme Maade som Brødrene Cahoon og Whitney havde sagt.

Eldste Rudd, Ezekiel Rider, og S. H. Smith, betragtede Sagen paa samme Maade.

Eldste O. Hyde sagde, at han tænkte at Broder Sylvester burde udsende en Bekjendelse i Stjernen, at han selv havde feilet, og at Præs. Smith havde ingen Feil begaaet, som han havde sagt.

Eldste A. Cutler, J. P. Green, E. Rider, J. Bump, S. H. Smith, J. Rudd, og F. G. Williams istemmede med de Foregaaende.

Eldste O. Cowdery sagde, at efter at have hørt paa alle Indberetninger og Vidnesbyrd, fra Begyndelsen indtil Afgjørelsen den 11te Dennes, tænkte han, at Broder Sylvester burde erkjende at alle de foregaaende offenlige Beskyldninger imod Præs. Joseph Smith var ugrundet, og at han var den, der havde feilet, berørende Alt hvad der var skeet imellem ham og Præs. Joseph Smith, og at de andre Beskyldninger, der var fremført indirekte som indanket af Andre, ogsaa var uden nogen Grundvold.

Eldste John Smith istemmede med det ovenstaaende.

Eldste C. Durfee sagde, at han antog, at Præs. Smith var frikjendt for Raadet den 11te, som ikke skyldig i nogen Brøde.

Ældste O. Hyde sagde, at han havde reist med Præs. Smith til Missouri fra Mansfield i Ohio, undtagen at han forlod ham en kort Tid, at udrette et Ærende hos Gouvernøren i Missouri. Han var nærværende da Broder Sylvester stod op imod Præs. Smith i Anledning af en vis Mislighed, der udsprang fra en Besværing over en Hund; at han antog dengang, at den Irettesættelse Præsidenten gav, var nødvendig, thi han erindrede vel at have udtalt sig paa en lignende Maade til Præs. Smith. Han sagde at han antog ikke at denne Irettesættelse gjorde noget til at formindske Brødrenes Agtelse for Præs. Smith; men dersom den havde, saa meente han, at en almindelig Bekjendelse, som Præs. Smith den Tid gjorde, var tilstrækkelig til at udrydde enhver Ukjerlighedsfølelse som da eristerede, eller kunde eristere imod ham; og at han kunde ikke sige at han paa Reisen mod Vesten havde seet noget i Præs. Smiths Fremgangsmaade, der stred imod hans Bekjendelses sande Grundsætninger, som en Guds Mand.

Ældste Luke Johnson sagde at han traf sammen med Præs. Joseph Smith i Mansfield i Ohio, og ledsagede ham det meste af Veien til Missouri, og at han paa hele Reisens Løb ikke saa nogenting i hans Vandel, der kunde formindske hans Agtelse for ham, som en Guds Mand. Men han sagde at han hørte Præs. Joseph Smith irettesætte Sylvester for Noget der var skeet med noget Brød; han hørte ikke det Hele, og tænkte dengang, at Irettesættelsen var vel streng, men havde senere forstaaet, at den var ikke strengere end den burde være.

Præsident Joseph Smith blev derpaa opfordret til at afgive en Beretning om det Forefaldne, saaledes som det gik til da denne Irettesættelse blev given. Han sagde at Broder John S. Carter kom til ham at vide om Broder Sylvester havde handlet ret i den mellem ham og Broder P. P. Pratt værende Mislighed, da Broder Pratt anmodede Broder Sylvester om noget Brød til Aftensmad. Han hørte af Broder Pratts Mund, at Broder Sylvester havde mere Brød end han da behøvede, men henviste Broder Pratt til en Anden, der, som han sagde, havde nok. Han gik da med Brødre Pratt og Carter til Broder Sylvesters Telt, men Broder Sylvester retfærdiggjorte sig deri at han ikke havde meddeelt af sit Brød til Broder Pratt. Han revsede da Broder Sylvester fordi han paastod at han havde gjort ret i dette Stykke, thi, dersom dette var saaledes, maatte Brødrene ofte gaa til Hvile uden Mad; og saalænge han havde Brød, var han pligtig at meddele disse, som intet havde; og at under disse Omstændigheder, Broder Sylvester havde handlet modsat til Christi Lære og at hans Sind var formørket ved denne gjerrige Aand.

Defensor hævede da Raadet til imorgen Kl. 9, paa dette Sted. Ældste H. Smith sluttede med Bøn.

(Fortsættes.)

Mormonerne.

Et nyt Spørgsmaal vil sandsynligviis opstaae i Politikken: „Skal Mormonerne, med deres Fleerkoneri optages i Unionen? Vi ønske at afgive vort Svar paa Forhaand, og sige: ja, visselig, sandelig, hvorfor ikke? Vi har tretten Stater nu, i hvilke Polygami er brugelig og sørget for ved Lov. Vi have en Bestyrelse,

hvis Hovedbeskjæftigelse det er, at forsvare, udsprede og vedligeholde denne Indretning. Nu, vi unde Afvexling, og som disse tretten Stater have alle et Slags Polygami, og Mormonerne et andet, unde vi gjerne Saltsøfolket at slutte Rækken. — Vi har længe været i national Forening med et Slags Mænd, som holder Medhustruer og sælger deres Børn, vi vilde unde et saadant Slags, som opdrager og underholder al deres Afkom.

Efter vor Anskuelse er Fleerkoneri anstændig og rigtig, sammenlignet med at kjøbe Friller ligesom Faar, hvilket vore Brødre i Syden gjør, eller endog at privilegere Hore-, Spille- og Drikkehuse, som de „Hæderværdige" i vore østlige Stæder gjør.

Saalænge Mænd alene er Lovgivere, vil de priviligere deres egne Laster, og vi tænker, at Mormonerne have slaaet ind paa den anstændigste Vei. De nærværende Medlemmer af denne Union er ikke saa omhyggelige for deres egen Sædelighed, at de behøve at skamme sig meget ved deres Omgang.

Saturday Visitor
(En amerikansk Avis).

Skandinaviens Stjerne.

Den 15de November.

Udenlandske Efterretninger; Deseret. Vi have modtaget Deseret News indtil den 31te August. Og som vi veed at det interesserer de Hellige, Tid efter anden, at faae Underretning fra Hjemmet i Ephraims Dale, glæder det os at kunne meddele, at Herren fremdeles velsigner sit Folk, der hersker Fred uden og inden, og efter Indberetning fra mange Distrikter er Kornhøsten, paa faa Undtagelser nær, bleven over Forventning, saa at der er god Udsigt saavel for den private Forsyning, som for Herrens Forraadshuus. Den store Muur omkring Tempelgrunden blev fuldendt den 15de August; Dækningsstenene er tilhuggede og færdige til Paalægning; og Jernværksmesterne er opfordrede at have Jerngitteret som skal befæstet ovenpaa, færdigt til rette Tid.

Ligeledes have vi modtaget private Efterretninger fra de sidste herfra afreiste Emigranter, der melder at de den 16de August var 10 engelske Mile fra Fort Larami, eller 130 engelske Mile over Halvveien af Landreisen. Alle var friske og vel og ingen Sygdom havde hersket iblandt dem siden de forlod Missourifloden. De fandt Reisen meget behagelig og havde frydet sig i at see de uoverskuelige Sletter, der med sin frodige Græsvært, lignede en bølgende Havflade. Græsset var paa sine Steder saa høit at en voxen Mand ei kunde see over det. I Egnen ved Plattefloden saae de tusindviis af Pukkeloxer (feilagtigen kaldet Bøffler) og havde Anledning at skyde nogle af dem, hvilket forsynede dem overflødigen med Kjød for den øvrige Deel af Reisen. De havde hidtil seet ikkun faa Indianere førend samme Aften, da nogle havde besøgt deres Leir, og var meget fredelige og venskabelige. Den 4de havde de mødt Ældste E. Snow og Benson, begge af de

Tolv, og Gjensynet af Førstnævnte, som aabnede Evangeliets Dør i Skandinavien, bragte deres Hjerter til at banke af Glæde. De frydede sig i at høre den elskede Apostel i deres eget Sprog tale til deres Belærelse og Opmuntring, som han saa ofte havde gjort under hans Mission i Danmark. Han var, da de mødte ham, paa Veien til St. Louis for at præsidere over dem, som for Eftertiden foreløbig nedsætte sig der. Ældste E. Benson overtog Ledelsen af Emigrationen for den øvrige Deel af Veien, og afløste Ældste O. Pratt, der skulde hjem. De havde hidtil kjørt 16 à 20 engelske Mile om Dagen og haabede at naae Dalen i en fem Ugers Tid.

En meget alvorlig og beklagelig Begivenhed har fundet Sted ved Sarpy's Point, otte Mile østenfor Fort Laramie. Man siger at den 17de August, medens et Tog af de Hellige passerede Sarpy's Point, hvor omtrent 1000 Indianere var leirede, blev en halt Ko, der tilhørte Toget forskrækket og løb ind i Indianerleiren. Koen blev ladt tilbage og slagtet og ædt af nogle af Indianerne, hvilken Omstændighed Toget meldte til Fort Laramie. Den 19de om Eftermiddagen marscherede Lieutnant Grattan med 27 Soldater og Tolken August Lucien til Sarpy's Point for at arrestere Indianeren, som havde dræbt Koen, men han vægrede sig ved at overgive sig. Lieutenanten befalede da sit Mandskab at fyre paa Indianerne — en Salve affyredes, hvilken Indianerne besvarede og stormede ind paa Soldaterne, der begav sig paa Flugten, men blev alle dræbte paa een nær, som blev farlig saaret. Indianerne, høilig opirrede, fordrede af Kjøbmand James Bordeaux, som boer ved Sarpy's Point, de Beholdninger han havde, hvilke han, for at frelse Livet, overlod dem til et Beløb af 2000 Dollars. Derpaa drog de til Stationen for den amerikanske Pelsværkshandel og plyndrede for næsten 50,000 Dollars Værdi i Varer. Indianerne siges at have været enten Siouxer eller Cheyenner. Den gamle og yndede Indianeragent Fitzpatriks Død og Fraværelsen af den nye Beskikkede havde forhalet Betalingen af Regjeringens aarlige Tribut til dem, saa at det formodedes at de var i en nødlidende Tilstand.

Vi veed ikke hvilket vi meest skal beklage, enten Anmelderens ukloge Handling i at melde en saadan Ubetydelighed, eller den amerikanske Officeers daarlige Fremfærd.

Udtog af et Brev,

dateret Storesaltsøstad den 8de Mai 1854.

"Vi kom her til den 30te September (1853), og vi var alle karske, men endeel trætte af Reisen, og vi opholdt os i Byen i nogle Dage; men da blev de fleste Danske enige om at drage 130 engelske Miil længer Syd paa, til et Sted kaldet Sanpit, og jeg fulgte med Domgaard dertil; men da vi kom der fik jeg Arbeide hos en anden Smed og blev hos ham til i Foraaret. Jeg syntes jeg havde bedre Lyst til at reise tilbage til Saltsøstad, og jeg vilde paa Veien besøge en anden dansk Broder, Mads Chr. Basthölm; han boede 20 Miil norden for Staden, og han byggede en ny Mølle for en Mand der i Nærheden, og jeg fik Arbeide hos den samme Mand og faar 15 Dollars om Maaneden" — "Jeg er veltilfreds i alle Dele. Jeg er glad at jeg kan see, at Herrens Tjenere er det, som de har givet sig ud for at være" osv. — "Jeg maa fortælle eder lidt om Stedet her, thi her er

særdeles meget udrettet i saa kort en Tid; en stor Stad er anlagt, og store Fabriker og Værksteder er anlagt, foruden andre hensigtsmæssige Bygninger; et stort Tabernakel er bygget og meget hensigtsmæssigt indrettet, og flere Ting, som jeg ei kan skrive. Staden er over 3 engelske Miil igjennem, og mange store Landsbyer og Avlsgaarde er der allevegne her i Dalen. Jorden er god fordetmeste overalt. De avler 40 Fold af Hvede, og somme Steder meget mere, men 40 Fold er almindelig. Der er nogle Slags Sæd, de bruger her, som giver mere end 100 Fold, Luften er klar og frisk. Climatet er endeel varmere end i Danmark. Græsset er saa høit nu at det kan lade sig slaa; men Bjergene ligger bedækkede med Snee mesten hele Aaret." — „og jeg siger til dem, som er indgaaet i Pagten, vær tro og lad ikke falske Mennesker eller falske Rygter forføre eder. Rygtet siger i Danmark, at her er „Slaveri" og at vi „er ikke fri naar vi kommer her;" men jeg siger at her er Frihed, dersom der er Frihed noget Sted i Verden. Alt er ret, og jeg ønsker blot at jeg maa blive bestandig indtil Enden." —

(Til hans Fader og Søster).

„Jørgen Christensen."

Tale af Præsident B. Young,

holden i Tabernaklet den 18de December 1853.

(Af Deseret News, den 31te August, 1854).

Det glæder mig, at høre mine Brødre tale. Deres Vidnesbyrd forskaffer mit Hjerte Fryd og Trøst. — Men, nagtet den Fornøielse det vilde give mig at sidde og høre mine Brødre bestandigen, er det en Pligt, der paahviler mig, at opfylde den Plads, hvorpaa jeg er stillet, og lade min Røst høres i Forening med deres.

Vi alle indtager forskjellige Stillinger i Verden og i Guds Rige. De, som gjør Ret og søger den himmelske Faders Ære, er fuldkomne, hvad enten deres Kundskab er liden eller stor, enten de kan gjøre lidet eller meget; saalænge de ikkun gjør det Bedste de forstaaer, er de fuldkomne.

Det kan synes forunderligt for nogle af Eder, og det sikkerlig synes saa for Verden, at sige, at det er muligt for en Mand eller Qvinde at blive fuldkommen paa denne Jord. Det er skrevet: „Værer I derfor fuldkomne, ligesom Eders Fader, som er i Himmelen, er fuldkommen.' Atter: „Dersom Nogen ikke støder an i sin Tale, denne er en fuldkommen Mand, istand til at holde det ganske Legeme i Tømme." Dette er fuldkommen klart for den, som forstaaer hvad Fuldkommenhed virkeligen er.

Hvis det første Skriftsted, jeg har omtalt, ikke er opfattet af Eders Forstand, saa kan vi forandre Ordstillingen i Sætningen og sige:" Vær I saa fuldkomne som I kan", thi det er alt hvad vi kan gjøre, endskjønt der er skrevet: „Værer fuldkomne, som Eders Fader, som er i Himmelen, er fuldkommen". At være saa fuldkomne som vi muligens kan, efter vor Kundskab, er netop at være saa fuldkommen som vor Fader i Himmelen er. Han kan, ligesaalidt som vi, være mere fuldkommen end han forstaaer at være.

Naar vi gjør det saa godt som vi forstaaer i den Kreds eller Stilling, som vi indtager her, saa er vi retfærdiggjorte i den Ret, Retfærdighed, Barmhjertighed og Dom, som gaaer forud for Himlens og Jordens Herre. Vi er ligesaa retfærdiggjorte som Englene, der er for Guds Trone. Den Synd, som vil klæbe ved al Adams og Evas Afkom, er, at de ikke have gjort saa godt, som de forstod at gjøre.

Jeg vil anvende dette paa mig selv, og det vil passe paa Eder og paa enhver Mand og Qvinde paa Jorden, følgelig ogsaa paa Broder Morley, som talte til Eder idag. Dersom han har gjort det Bedste han kunde i de sidste indianske Uroligheder i den Egn, hvor han boer, og handlet efter den Aabenbarelsesaands Dømmekraft og Lys, som er i ham, saa er han ligesaa retfærdiggjort som en Guds Engel.

Om vi end gjør det Bedste vi forstaaer for Nærværende, mon der dog ikke kan skee Forbedring i vort Levnet? Jo, der kan. Om vi handle urigtig af Uvidenhed, da er det vor Pligt, saasnart vi lære anderledes, strax og for stedse at forlade det Urigtige, og Uvidenhedssynden er tilgiven og forglemt.

Et Spørgsmaal fremsattes idag, om vi veed, hvem vi er, paa hvilket Standpunkt vi befinder os, og det Forhold vi staaer i til hverandre og til vor Gud, samt den Stilling vi indtager til Menneskeslægten? Jeg kan besvare dette Spørgsmaal med Nei! Forstaaer Folket alle de Forbindtligheder de er under til hverandre og til deres Gud? De gjør ikke. Bestræber de sig for, saavidt det staaer i deres Magt, at lære at kjende det? Nei, de gjør ikke. Er der Personer iblandt os, som tragte af deres ganske Hjerte efter at vide og forstaae Guds Villie? Ja, — mange. Men bestræber de sig, som et Folk, for, med udeelt Hjerte, at lære at kjende Herrens Villie fremfor enhver anden Ting paa Jorden? Nei!

Der er en Aarsag for dette. Broder Morley ønskede at vide, om vi havde lært os selv. Vi har ikke. Da han henviste til Aanderne i Verden og til hvad vi kan blive vaer i Pattebarnet paa Moderens Skjød, som det ene Øieblik ligner en liden Engel og det næste en liden Djævel, dreven af Vrede og Raseri, tænkte jeg, at vi ikke behøvede at indskrænke os til Barnet som et Exempel, thi dette Maleri af Godt og Ondt lader sig ligesaa hyppig see i Forældrene, og det endog i den graahærdede Olding saavel som i Barnet. Om Mænd og Qvinder forstod fuldkommen deres Stilling for Gud, Engle og Mennesker, den Plads de indtage, og den Kreds de handle i, saa vilde de vide, at de er ligesaa uafhængige i deres Forfatning som Englene eller som Guderne. Dog, som en Følge af at Synd kom ind i Verden, omgives Menneskenes Børn ligesaavel af Mørke, Elendighed, Daarlighed, Svaghed af enhver Slags, og Fristelsens Magt, som af Guds Magt. Jeg siger, at den graahærdede Fader og den gamle Matrone vil, i mange Tilfælde, ligesaa tidlig give Rum for det Ondes Magt, naar den kommer over dem, som Pattebarnet paa Moderens Skjød.

Jeg taler hvad jeg veed og siger Skam for dem, som er underkastet saadan Svaghed, forsaavidt som de har havt Tid og Leilighed at lære bedre. Broder Morley siger: »saadanne Aander vil blive fordømte.« Sandelig, jeg siger Eder, at de er allerede dømte. Aarsagen hvorfor de handle, som de gjør, paa en Maade saa aldeles modsat Englene og Guderne i de evige Verdener, der er, er, fordi de have

været i en elendig Stilling uden de kom paa Jorden.

Naar Mænd og Qvinder give Rum for disse onde Aander, er det et Beviis for, at de ikke have lært at kjende deres egen Beskaffenhed og hvorfor de er skabte.

Hvad angaaer dette Folks Kundskab om deres sande Stilling for Gud midt imellem Jordens Nationer, saa er det sikkert, at de have endnu ikke lært den. — Skal vi nogensinde lære den? Vi skal. Og endvidere, vi skal blive nødsagede til at lære den; og hvad endmere er, — vi skal blive **tvungne** til at lære den. Paa hvilken Maade? Ved smigrende Tale? Ved Velsignelser? Ved Forsonets venlige Smiil? Ved den gavmilde Fylde af vor himmelske Faders usynlige Haand, overøsende os med enhver Velsignelse? Nogle af os vil maaskee sige, dette vil ikke bringe os til at forstaae vor sande Stilling og berede os for hvad som er foran os. Om vor kjærlige og overbærende himmelske Faders Barmhjertighed og Velsignelser ikke vil frembringe den forønskede Virkning paa hans Folk, vil han sikkerligen tugte dem og lade dem forstaae, ved hvad de lider, hvorledes de have at regjere sig og helliggjøre sig for ham.

Vi bør følge den samme Vei med vore Børn, naar vi ønsker, at de skal adlyde vore Befalinger. Det er fornuftigt og ret, efter at I have udtømt enhver Slags mulig Overtalelse, at bringe dem til Sands og til Lydighed, om de endnu vedblive at være gjenstridige, ved at prøve Riset og tugte dem indtil de blive lydige. Saaledes vil vor Fader i Himlen gjøre med sit Folk, hvis de ikke vil lære ved hans Velsignelser og ved hans kjærlige Godhed.

Spørger I, om jeg tænker, at vi er i Begreb med at blive plagede? Om vi ei er gode Børn, vil det skee. Vi maa lære at elske Retfærdighed og hade Uret, og da kan vi tugte os selv og bringe os selv ind i den Kreds, vi var bestemte at udfylde i vor Tilværelse og styre og beherske os selv i den, som Forberedelse til den Tid, da Magt skal gives i vore Hænder.

Vi skulde aldrig have mere end eet Ønske, een Bestemmelse, vor Villie burde være fuldkommen henvendt paa een Gjenstand, nemlig at udfinde Guds Villie og gjøre den. Ethvert Menneske bør gaa saaledes i Rette med sig, revse sig, prøve sig, ransage og atter ransage sig og bevogte sig, ligesom en Fange, der underkastes et strængt Forhør, indtil hans Villie er fuldkommen underlagt Guds i ethvert Tilfælde, saa at I kan sige: „Ligegyldigt hvad det er, lad os vide vor himmelske Faders Villie og den er vor.“ Da skal vi blive istand til at opdrage os, rette paa os, og øve os, indtil vi kan beherske og undertvinge de fordærvelige Paavirkninger, der omgive os. Vi kan da begynde at brolægge Veien, eller bane en Hellighedsvei for den opvoxende Slægt.

Dette have vi at gjøre. Det er vor Bestilling. Det er de Sidste Dages Helliges Arbeide, som, hvis det udføres, vil gjennemtrænge alle de forskjellige Afvexlinger af det dødelige Liv. Det gjør sig gjældende i enhver Gjerning og Handling baade for os selv, vor Familie, og Fremmede. Det følger enhver Sti af Menneskelivet fra Begyndelsen til Enden. At opnaae det aandelige Herredømme over os selv og de Paavirkninger, hvormed vi er omgivne, ved en stræng Skole af Selvoptugtelse, er hvad vi først have at iagttage og gjøre, førend vi kan berede Veien for vore Børn at opvoxe uden Synd til Salighed.

Intet Menneske kan, i en Time eller to, udtale enhver Ting, som er i hans Hjerte, naar det er fyldt med den Hellig-

aands Paavirkning. Men jeg vil fortsætte mine Bemærkninger og give Eder lidt mere.

Alle Mennesker er omgivne af Omstændigheder særegne for deres Standpunkt, Stilling og Forhold i Livet. En Deel af vore gamle Bekjendte troer, at vi er aldeles beherskede af Omstændighederne; men dette Folk har lært nok for at vide, at der hør Dygtighed og Magt til, i en vis Grad, at beherske Omstændigheder, der vil styre os meer eller mindre, men ikke fuldstændigen. Vi kan lægge en Grundvold iblandt dette Folk for en Række af Omstændigheder, der vil omgive den opvoxende Slægt med en guddomlig Indflydelse. Vi kan ogsaa frembringe en Række af Omstændigheder, som vilde bevirke deres sikkre Tilintetgjørelse. Dette staaer i vor Magt, og det førstnævnte er de Sidste Dages Helliges Arbeide.

Nogle, naar deres Aand er opladt nok for at see Reenheden af en Gud i Evigheden — den himmelske Reenhed, og forstaae at intet Ureent kan indkomme der, naar de kan fatte Fuldkommenheden af det frelste og herliggjorte Zion, og da betragter Folket, som det nu er, og deres Handlinger og hvorledes de overvældes af deres Skrøbeligheder, hvorledes de hverken kan gaae ud eller ind uden at komme i en eller anden Slags ubehagelig Berørelse med deres Naboer, — naar de see hen til den almindelige Syndighed iblandt Menneskene, er færdig til at udbryde: „Vi vil alle gaae Ødelæggelsen i Møde, Frelse er umulig.“ Jeg troer ikke et Ord af det. Om vi gjør det Bedste vi forstaaer, og endda begaaer mange Handlinger, som er urigtige og tvertimod de Raad, der er os givne, er vor Sag alligevel ikke haabløs.

Frelseren har advaret os, at vi skal vogte os for at dømme en utidig Dom, men tilgive hverandre syv Gange halvfjerdsindstyve Gange, hvis vi angre og tilstaae vore Synder for hinanden. Kan vi være mere barmhjertige og tilgivende end vor Fader i Himlen? Vi kan ikke. Folket bør derfor gjøre det Bedste de kan, og de vil brolægge Veien for den opvoxende Slægt til det Lys, den Viisdom og Kundskab, som er Englenes og de Frelstes af denne Verden, for ikke at tale noget om andre Verdener, og de vil beredes til at nyde i Opstandelsen alle de Velsignelser, som er for de Trofaste, og nyde dem i Kjødet.

Det er vor Pligt, og dertil er vi kaldede, at indrette og styre Omstændighederne saaledes i vor Livstid, at de bringe saadanne Velsignelser over den opvoxende Slægt, som vi aldrig kan opnaae, medens vi er i Kjødet. Men naar vor Forstands Øine er opladte til at skue Zions pletfri Reenhed, Fuldkommenhed, Glands, Skjønhed og Herlighed — Evighedens Himmel — Stedet hvor Hellige og Engle boe i de evige Verdener, da synes Frelse næsten umulig for os stakkels vildfarende Dødelige; det synes som om vi neppe skal blive frelste. Ja, det er vissælig sandt, Frelsens Vei er trang. Ingensinde er Nogen bleven mere end salig; alle som er bleven frelste, eller herefter vil vorde det, er ikke mere end frelste, og det ikke uden en Møie, der lægger Beslag paa Sjælens hele Anstrængelse.

Det er godt for os at følge deres Exempel som have opnaaet Salighed; følgelig, hvis jeg ønsker at frelses og blive et Redskab til at udpege Veien for Andre, bør jeg ikke blot prædike Frelsens Evangelium, men ogsaa fremsætte et Exempel i min Opførsel og overtale dem til at følge det. Om vor Tro er een, og vi er forenede i at opnaae et stort Maal, og jeg for min Person muligen

kan komme ind i det celestiale Rige, I og enhver anden, følgende den samme Regel, kan ogsaa indgaae deri.

Endskjøndt vor Interesse som et Folk er een, saa erindre dog, at Frelsen er et Værk for enhver særskilt Person, eller som enhver for sig maa sørge for. Jeg mener mere med dette, end jeg nu har Tid at forklare tilfulde, men jeg vil give Eder et Vink. Der er dem i denne Kirke, som gjør Regning paa at blive frelst ved Andres Retfærdighed. Denne Beregning vil slaae feil. De er saadanne, der vil ankomme just som Porten lukkes og de vil vorde udenfor; de vil da kalde paa en eller anden, som ved deres egen Trofasthed formedelst Jesu Christi Naade have gaaet ind gjennem den celestiale Port, at komme og lukke op for dem, men at gjøre dette er ikke deres Bestilling. Saadan vil deres Skjæbne vorde, som forgjæves haabe at blive frelste ved Broder Nogens Retfærdighed og Indflydelse. Jeg advarer Eder derfor at dyrke Retfærdighed og Trofasthed hos Eder selv, som det eneste Pas, der tilsteder Adgang til celestial Herlighed.

Der er en anden Ting jeg ønsker at bemærke, nemlig, angaaende den Mand, Broder Morley talte om idag, som forskjød sin Kone, som han nylig havde taget. Han begyndte at sige Eder hvor slet det syntes ham at handle paa en saa letsindig Maade med de største Velsignelser, som Himlen giver Manden. Det vil efterhaanden blive sagt til Mænd, som vil bede om Velsignelser og kostbare Klenodier, og søge at kaste dem bort imorgen: "tag det og giv det til den Mand, som er mere værdig:" Og hvad skal der gjøres med den Anden? Lad ham skrubbe Gulvet, pudse Støvler og lave Sæbe. Jeg mener dette at forstaaes aandeligen. Følgelig, vi skal blive saa rene i det himmelske Zion, at vi ikke behøver Nogen til at vaske for os. Naar jeg siger, at vi vil sætte saadanne Personer til at arbeide i Haven, at pudse Støvler, at rense vore Stalde, at strigle vore Heste eller arbeide i Kjøkkenet, er det at forstaaes aandeligen.

I kan faae Ædelstene af stor Værdi og behandle dem letsindigt og ansee dem for Ingenting, men efterhaanden vil deres Glands saaledes fordunkle Eder, at I kan ikke see paa deres skinnende Herlighed uden at blive slagne af Blindhed. Frelserens Ord vil opfyldes paa saadanne Personer: "Læg derfor Mærke til hvorledes I hører; thi den som haver, ham skal gives, og den som ikke haver, fra ham skal endog tages, hvad han synes at have."

Det, som de tænker sig i Besiddelse af, synes de blot at have. Det er givet i deres Hænder for nogle Dage for at see, om de har Viisdom nok til at bruge det til Guds Forherligelse og Ære, paa det at flere Velsignelser maa tillægges dem. Naar de have beviist sig selv uværdige, vil det, som de synes at have, tages fra dem og gives til en anden som er mere værdig, at han kan have overflødigere.

Som det hensigter til Folkets slette Handlinger, tænkte jeg, medens Broder Morley talte, at jeg kunde sige Eder Ting om Mænd, som I ikke skulde ønske at høre. For at tilfredsstille mine egne Følelser, vil jeg ved Hjælp af Sammenligning give Eder en svag Idee, hvorledes de synes for mig.

Forestil Eder alle Ligene af de Folk, som er død af Cholera og andre smitsomme Sygdomme, ophobede i en samlet Masse for at raadne under Straalerne af Sydens Sol, og Stanken af en saadan Masse af Forraadnelse vilde ikke angribe min, eller nogen retfærdig Mands Næse saameget som Stanken af hine

Mænds Handlemaade gjør. Paa den anden Side, om Enhver vil gjøre det Bedste han kan, og saavidt han forstaaer, vil det staae godt til med ham, og han vil vorde velsignet, indtil der ikke er Rum for Velsignelserne, som vil vorde udgydt over ham. Synd bestaaer i at handle urigtig, naar man veed og kan gjøre bedre, og det vil vorde straffet med en retfærdig Gjengjeldelse i Herrens egen beleilige Tid.

Er dette Folk bleven velsignet? Det er. — Hvorfor kan de ikke fatte, at de er organiserede og dannede for det udtrykkelige Øiemeed at blive uafhængige i og af dem selv, paa det at de kan begynde at vogte dem for ethvert ondt Princip eller for det Ondes Indflydelse? Men I er rede at sige: „Det er i alle Mennesker, det findes i deres Natur.“ Saaledes tænkte Paulus. Han var omgiven af onde Aander, og han var forunderlig besværet af dem, ja i den Grad, at naar han vilde gjøre det Gode, var det Onde tilstede hos ham. Jeg vilde have kastet dem paa Døren. Han var en retfærdig Mand og døde for Evangeliets Sag, og det var ret for ham at døe om ikke for andet, saa fordi han havde bevogtet Klæderne for dem, som stenede Stephanus tildøde. Nu siger Paulus: „Jeg vilde gjerne gjøre godt mod den Mand, men det Onde overvælder mig.“ Hvorfor jagede han ikke det Onde bort, som hindrede ham fra at gjøre det Gode? Var han nødt til at blive besværet af det? Nei, ikke meer end I og jeg er.

(Fortsættes.)

Indbetalt siden den 1ste November.

E. G. Eriksson . . .	6 Rd.	„ Mk.	„ Sk.
N. Dorius	27 —	1 —	14 —
A. P. Trane	30 —	„ —	„ —
H. P. Olsen	78 —	„ —	„ —
H. Jensen	31 —	3 —	6 —
Summa	172 Rd.	5 Mk.	4 Sk.

Indhold.

„Skandinaviens Stjerne“ udkommer den 1ste og 15de i hver Maaned, og faaes paa Contoret i Gothersgade Nr. 29, 3die Sal og paa alle kongl. Postcontorer.

Redigeret og udgivet af J. Van Cott.

Trykt hos F. E. Bording.